

KPO – racing minutes 2013 - Giro Pičín, 15. 6. 2013

Po povodňovém týdnu plném nervózního sledování Vltavy na Zbraslavi a internetových stránek plánovaných závodů, u nichž nebylo jisté, jestli se vůbec pojedou (maraton Okolo Plzně nakonec organizátoři přesunuli na konec srpna) se přiblížil víkend, kdy jsem měl vyrazit na akci, která slibovala atraktivní MTB trať v Brdech. Počasí se umoudřilo a nakonec i vykouklo slunce, takže v předvečer závodu již jen zbývalo poslední doladění techniky a po přípravě obvyklého předstartovního menu (ovesné vločky, jáhly, jablka, med, sušené ovoce) mi nedočkavost nedala usnout a spánek ne a ne přijít.

Ráno jsem naložil kolo a vyrazil směř Příbram. Jízda po dálnici proběhla bez komplikací, ale po sjezdu na okresní silnici přišla ke slovu navigace, protože první směrová cedule na Pičín se nacházela necelé dva kilometry před obcí, a že nalezení místa konání nebylo jednoduché, dokazovalo i několik po okolí bloudících aut s koly na střeše. Nicméně, já jsem s ohledem na GPS vybavení dorazil do prostoru stratu vcelku bez komplikací. Následovala již jen klasická registrace, konzumace připravené dobroty a kratší rozehrání svalů.

Krátce před 11 hodinou začalo řazení na start, ale poněkud jsem podcenil účast na víceméně regionální akci. Přestože se jedná nepříliš masové závody, jako například série „Author 50“, či „Okolo nějakého města“, sešlo se tentokrát přes 150 závodníků na krátkou (27 km) i dlouhou trať (55 km) – nejsem samozřejmě žádné „béčko“, takže při výběru varianty jsem nemusel dlouho přemýšlet. Ale zpět ke startu. Kvůli avizovanému mírnému opoždění nakonec nezbyvalo, než se ze zadu protlačit co nejbliž startovní čáře. Přesto mi nezbylo než se spokojit s pozicí zhruba na konci první čtvrtiny celého balíku.

Těsně před odstartováním proběhla krátká rozprava, jež mě uvedla poněkud v omyl. Bylo řečeno, že první část po silnici přes obec se pojedou hromadně za hasičským autem kvůli bezpečnosti a závodit se začne až po výjezdu

do polí. V tu chvíli jsem propadl zcela klamnému pocitu, že tím pádem nevádí moje zmíněné nepříliš výhodné umístění v pelotonu. Toto přesvědčení se nakonec ukázalo jako fatální chyba – startovní výstřel se přiblížil a hasiči nikde (nakonec čekali až u odbočky na pole a blokovali dopravu). Díky tomu se samozřejmě společná jízda nekonala a čelo balíku vyrazilo stejně jako vždycky zdrucujícím tempem, kterému bych snad i stačil, jen kdyby přede mnou nebyla hromada lidí, přes které se nedalo včas dostat dopředu. Tudíž jsem čelo pelotonu mohl již jen zpozvzdál sledovat.

Vlastní trať (v mém případě 55 km se jely dvě kola) byla podle očekávání velmi hezkou „projížďkou“ brdskou přírodou. Několik kilometrů po startu pak přišla náročná „odpadní“ zóna (tzn. úsek, kde slabší spolehlivě odpadnou). Jednalo se o dlouhé stoupání na Studenou horu. I když vedlo převážně po asfaltu, bylo více než náročné. Přesto jsem myslím výjezd v prvním kole absolvoval bez větší ztráty kontaktu se závodníky před sebou.

Následovala pasáž vedoucí v podstatě po hřebenových cestách a pěšinách plných kořenů a samozřejmě na mnoha místech i bahna. Zároveň přinesla i několik pěkných a nepříliš technicky náročných sjezdů, během nichž jsem se snažil dohnat ztrátu získanou ihned po startu (a ztratil láhev s pitím). Vyzbrojen novou odpruženou vidlicí a obutím od firmy Schwlabe jsem ale tak trochu začal ztrácet pud sebezáchovy, protože můj staříčkový Author seděl jak přibytý a jízdní vlastnosti se změnilly nad očekávání k lepšímu. Důsledkem bylo, že varování pořadatelů před nebezpečným úsekem mi nepřišlo jako nijak důležité, za což následoval téměř okamžitý trest v podobě salta přes řídítka (naštěstí jen do bahna a hlíny). Několik míst získaných razantním sjezdem tak přišlo vniveč, ale ohlas přihlížejících byl velký. Jsem rád, že jsem nezklamal alespoň jejich očekávání.

To už se ale blížil konec prvního kola a postupný pozvolný sjezd z lesů přes pole do cílového prostoru v Pičíně. Při průjezdu cílem a nájezdem do druhého kola jsem sice trochu zpytoval svědomí, jestli si o svých silách a schopnostech nemyslím přece jen příliš, ale jak

už jsem psal, nejsem žádné „béčko“, takže s chutí znovu nahoru na Studenou horu. Musím však přiznat, že při druhém stoupání mi tvrdě došlo a snad bych byl na vrcholu rychleji pěšky. Tudíž několik lépe trénovaných cyklistů zmizelo v nedohlednu, ale mírně mě utěšilo, že v tom nejsem sám. Okolo se totiž začaly šířit výkřiky jako: „...to jsem ale idiot, co jsem to udělal...“ a podobně. To mě ale poněkud povzbudilo, když jsem si řekl, že já nejsem „idiot“, a že vím co, a proč jsem udělal. Nehledě na to, že se přece nevzdám bez boje. Mobilizace sil trochu pomohla (společně s energetickými gely), takže jsem po dlouhém výjezdu vyrazil do poslední části rozhodnut zachránit, co se dá.

Snad i díky mému silničnímu tréninku jsem pak v poslední části mírného sjezdu po polní cestě a v cílovém prostoru obce Pičín měl dost sil na z mého hlediska „zdrucující“ nástup a předjetí tří cyklistů, kterým už se nedostávalo tolik energie jako mě. Celkově jsem tedy pro KPO získal 33. místo ze 100 závodníků jedoucích dlouhou trať a ve své kategorii (tentokrát neobvykle v rozmezí muži 19-39 let) 21. místo ze 44 startujících.

Celkově na mě akce zanechala velmi příznivý dojem hezky prožitého dne, trať byla opravdu pestrá a členitá (jen by to z mého hlediska chtělo trochu vylepšit jízdu v kopcích, ale nevím, nevím, nikdy jsem nebyl úplně vrchařský typ). Potěšilo i závěrečné občerstvení, ihned po dojezdu jsem získal několik banánů (kolečka suchého salámu zůstával nepovšimnuta nejen mnou), které doplnily tolik potřebné cukry a k zahazení nebyl ani následující oběd. Organizátoři naštěstí pochopili, že ne každý cyklista je v cíli schopen konzumovat guláš, takže varianta číslo dvě – těstovinový salát plně vyhovoval i mým dietním předpisům. Pozitivně naladěný jsem se vydal domů natěšený na další závody, což je v mém případě Houštecký cyklomaraton na konci června, kde budu obhajovat loňské 68. místo.

Ondřej Hladík
KPO – cyklistický klub

Web akce:
<http://www.picin.cz/cyklo/>